UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum ; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

4. Non semper mulsum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-77028

Visual Library

Ad Chriſtum Deum.

CHriſte mori nolo, ſed vivere. Vivere quærit;
Chriſte tuo quiſquis quærit amore mori.

Non ſanè ſum in metu eorum, quæ ex decreto, ô Deus, immittis. Sequor te, benigne parens, ſequor. Et quidni faciam, cùm propiùs ad te vocas? *Diſſolvi & eſſe cum Chriſto*, multò magis meliùs. Et hoc ipſum deſidero. *Mihi enim vivere Chriſtus eſt, & mori lucrum.*

Philip. c. 3. verſ. 23.

§. 3. *Mœroris antidotum.*

QVid turbaris, aut quid angeris? In manu Dei es; & ipſi de te cura eſt. Atqui malè afficeris & ægrotas? Quid hoc tandem mali, cùm ſit à ſummo Bono? Deus te ſuum eſſe vult, & ideo quibuſdam quaſi morbi cancellis ſepit & coërcet, ne abeas in diverſa, & à viâ aberres, quæ ad cælum.

Deus hominem morbi cancellis ſepit, cur?

Avicula caveam quidem indignatur, libertatem quærit, & reluctatur: at dum in caveâ capta eſt, ab hero ſuo & amatur, & alitur. Quis liberè errantem ab aucupis ſeu viſco ſeu laqueo ſecuram dicat? Ita mihi crede, magnum quid eſt, *Domini Dei captivum eſſe*, uti eſt ægrotus. Maximi beneficii loco cenſendum, exiguo tempore, vinciri, uri & ſecari ab eo, qui vult æternùm parcere.

Captivum eſſe Dei magnum quid eſt.

§. 4. *Non ſemper mulſum.*

DEus tibi, mi æger, calices nunc ingerit amariores; mulſum biberas, dum ſanus eras: jam bibendum eſt abſinthium. Quid os torques, & averſaris hoc poculum? amarum eſt, fateor, ſed ſalubre. Illud Jobi cogita: *Si bona ſuſcepimus de manu Dei, mala quare non ſuſcipiamus?* Ingrati mortales, bona noſtra vix aliter cognoſcimus quàm perdendo: amiſſæ valetudinis bonus æſtimator eris in poſterum. Et meminiſti utique, quòd dum valeres, ſæpiùs te pluſculum invitaveris, ſubinde etiam ſobrietatis metas egreſſus. Nunc ergo, me ſuaſore, amarulentum hoc poculum lætus capies, & comeſſationibus anteactis honorariam hanc mulctam irrogabis. Olim Latinarum feriis (teſte Plinio) cùm quadrigæ certarent in Capitolio, abſinthium bibit, qui vicit; tu jam bibe, ut vincas.

Iob cap. 2. verſ. 10.

Lib. 26. nat. hiſt. cap. 7. ante med.

Dulcia non meruit, qui non guſtavit amara.

§. 5. *Chriſtiana generoſitas, mortis contemptus.*

NEmo vitam benè rexit, niſi qui contempſit. Tam imperiti non ſumus, ut neſciamus nobis quandoque moriendum eſſe, tamen cùm propiùs mors acceſſerit, tergiverſamur, tremimus, ploramus. Sed nónne tibi ſtultiſſimus videbitur, qui fleverit, quòd ante annos mille non vixerit? æquè ſtultus eſt qui flet, quòd poſt annos mille victurus non ſit. Hæc paria ſunt: non fuiſti, nec eris. Utrumque tempus alienum eſt. In iſtud, quo vivis, punctum conjectus es, quod ut extendas, quouſque extendes? Quid fles? quid optas? perdis operam. Eò ibis, quò eunt omnia. Quid tibi novum eſt? ad hanc legem natus es: hoc patri tuo accidit, hoc majoribus, hoc omnibus ante te, hoc omnibus poſt te. Ratum & fixum eſt; Mors graſſatur in omnes. In hoc naſcimur ut defungamur. Cerne animo longam præeuntium, longámque ſequentium te, & hac ipsâ horâ tecum obeuntium catervam. Multa millia hominum & animalium, hoc ipſo momento, quo tu mori trepidas, animam variis lethi generibus emittunt. Pulchra hæc contemplatio eſt & vera. Totum orbem vide, notum, ignotum: multa millia omnibus momentis naſci, mori, certum eſt; & quoſdam eodem mortis genere. Tu autem fortaſſe non putabas te aliquando perventurum ad id, ad quod ſemper ibas? Nullum ſine exitu iter eſt. Mors ad quietem perpetem tutum eſt iter; nec in morte aliquid mali eſt, niſi timor mortis. Proinde ſi volu-

Seneca epiſt. 77. Vitam nemo bene rexit qui mortem non contempſit.

D

Mors in omnes graſſatur. *Seneca epiſt. 77.*

In morte timor mortis aliquid mali eſt.

A mus tranquillè degere, anima in expedito eſt habenda. Ego mei finem timeam, cùm ſciam me ſine fine non eſſe, imò cùm ſciam omnia eſſe finita? Ego ultimum ſuſpirium, quod finem dabit omnibus ſuſpiriis, formidem? Eccur reddere dubitem, quod eâ lege accepi ut reddam? At difficile eſt, inquis, animum perducere ad contemptum animæ. Eſt facile, ſed ſcienti vivere.

Summum diem probus nec optat, nec timet.

Quin mors habeat aliquid terribile, non negamus, ſed ideo diſcendum quâ ratione mortem non timeamus. Nemo diſcit, ut æquo animo in roſâ jaceat, ut hilaris ad oſſertam menſam accumbat, ſed in hoc duratur, ut doloribus non cedat. Hilaris venientem mortem excipit, qui ſe ad illam diu compoſuit. Et hoc maximum animi generoſioris argumentum eſt, ſi exire non metuit. Scit enim quò exiturus ſit, qui unde venerit meminit. Theodoſius Imperator talis, de quo Ambroſius dicere ſolebat: *Dilexi virum, qui cùm moreretur, magis de* B *Eccleſiarum ſtatu, quàm de ſuis periculis angebatur.* Tu ergo mortem ut nunquam timeas, ſemper cogita.

Mors habet aliquid terribile.

§. 6. *Mortis contemptæ ſpecimen.*

NInachetus, prætor Malacenſis in Indiâ, juſſus magiſtratu ſe abdicare, non tulit ignominiam, veri honoris & ſolidæ virtutis ignarus. Confeſtim ex aloë aliiſque odoratis lignis extructâ pyrâ, quadratum juxta ſuggeſtum nobiliſſimis aulæis, ceteráque pretioſa veſte conſtravit. Ex eo ſuggeſtu ipſe aureâ togâ gemmiſque præfulgens, ad circumfuſam concionem de rebus ab ſe geſtis totóque vitæ ſuæ curſu diſſeruit: expoſitiſque beneficiis, quæ in captivos Luſitanos difficillimo tempore contuliſſet, nullo ſuo delicto, ſpoliari ſe dignitate, dolenter admodum & acerbè conqueſtus eſt. Tum Luſitana ingenia deteſtatus (adeò funeſtas humano pectori ſubdit faces ambitio) ſe in ardentem rogum injecit, mortis contemptor.

Pet. Maffe. lib. 5. Ind. hiſt. mihi pag. 150.

C De non abſimili mortis contemptu Ælianus: *Eſt*, inquit, *& Calani finis dignus quem laudemus*; alius dixiſſet, quem admiremur. Fuit autem ejuſmodi. Calanus ſophiſta Indus, cùm Alexandro, Macedonibus, inſuper & vitæ longam vale dixiſſet, in pulcherrimo Babylonis ſuburbio pyram è lignis odoratis cedro, thyo, cupreſſo, myrtho ac lauro extruxit, obitóque conſueto curſûs exercitio, pyram conſcendit, mediáque ſtrue lignorum ſtetit coronatus, affulgente, quem ipſe adorabat, ſole. Quo facto ſignum Macedonibus dedit, ut pyram incenderent. Ardente jam rogo, flammis involutus Calanus, conſtitit immotus, neque antè collapſus eſt, quàm expiraſſet. Alexander viri animum obſtupeſcens dixiſſe fertur: à Calano potentiores hoſtes debellatos quàm à ſe. Nam Alexander cum Poro, Taxilâ, Dario bellum geſſerat, Calanus cum Labore & Morte.

Ælia. lib. 5. var. hiſtor. cap. 6. Calanus mortis contẽptor.

Potentiores hoſtes debellavit quàm Alexander.

Ergóne tantum robur vaniſſimis hominibus fuerit in mortem, & Chriſtiani Deo adjutore freti trepident concidántque animis? Non eſt malum mors, ſed malum eſt, mortis metus. Obſecro res ipſas examinemus, non umbras rerum. Si Senecæ credimus, mors optimum naturæ inventum, malorúmque omnium remedium eſt. Quid ergo ad extrema trepidamus? Excipiet nos magna & immortalis pax, voluptas æterna. Invicti eſſe poſſumus. Tranſeundum eſt. Ex ipsâ igitur longioris ævi deſperatione ſumendus eſt animus. Fiat virtus quod foret neceſſitas. Certè Chriſtianus ſapiens nihil facit invitus, neceſſitatem omnem effugit, quia vult quod ipſa coactura eſt. Ergo libenter faciamus, quod non poſſumus non facere: æquo animo expectemus noſtri aut finem, aut potiùs initium. Sereno ſemper eſt animo, qui mortem ſcit contemnere.

Mortis metus malum eſt. *Seneca Conſol. ad Marciam c. 20. & lib. 6. nat. qq. ſine.*

E

§. 7. *Animus*